

Arrest

nr. 159 188 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsstuk.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D. (...) attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 28.05.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader.

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België
(...)"*

1.2. Op 17 juli 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

betrokkene werd van 28.05.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader

*er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

betrokkene werd van 28.05.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader

*er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De raadsman van de verzoekster legt ter zitting een nieuw stuk voor, met name een afschrift van gegevens uit de basisregistratie personen van de gemeente Maastricht. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van Vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die onder meer gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) onder meer gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten. De verzoekster werpt hier tegen op dat zij wel degelijk in het bezit is van haar Moldavisch paspoort en stelt dat zij naast de Moldavische nationaliteit ook de Roemeense nationaliteit bezit en in die hoedanigheid vrijgesteld is van de vereiste van het hebben van een visum als Unieburger. Deze bewering wordt echter niet gestaafd door een begin van bewijs. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1 van verordening nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de

onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, de verzoekster, nu zij niet aantoonde ook de Roemeense nationaliteit te bezitten, naast houder van een geldig paspoort, ook houder dient te zijn van een visum om toegelaten te worden tot het Rijk. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen nut opleveren.

3.1.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen. Te dezen bevat de door de verzoekster ingediende syntheseseminarie evenwel geen uiteenzetting van een schending van een hogere rechtsnorm.

3.1.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. Gelet op het voorgaande dient de Raad zich niet meer uit te spreken over de tweede door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1.1.1. In het eerste middel van haar syntheseseminarie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel bevat de volgende toelichting:

“Verzoekster handhaaft de argumentatie zoals ontwikkeld in het inleidende verzoekschrift. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1.1.2. In het derde middel van haar syntheseseminarie voert de verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, zoals voorzien in artikel 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM en van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Het middel bevat de volgende toelichting:

“Verzoekster volhardt in de argumentatie zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.”

4.1.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen.

Een loutere verwijzing naar de oorspronkelijke middelen volstaat niet in de synthesesememorie. De loutere verwijzing naar of volharding in wat in het verzoekschrift werd uiteengezet, doet immers afbreuk aan de *ratio* van de synthesesememorie die de Raad moet toelaten om de zaak op basis van één procedurestuk te beoordelen. Indien een verzoeker zijn middelen uit het verzoekschrift wenst aan te houden en wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek (cf. RvS 3 november 2014, nr. 229.004).

In casu verwijst de verzoekster in het eerste en derde middel van haar synthesesememorie louter naar de uiteenzetting van deze middelen in het verzoekschrift en stelt zij dat zij deze argumentatie wenst te handhaven of erin wenst te volharden, zonder dat zij deze middelen, al dan niet in verkorte vorm, herneemt en zonder dat zij repliceert op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen deze middelen wordt gevoerd. Deze middelen kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen.

Het eerste en het derde middel zijn onontvankelijk.

4.2.1. In het tweede middel van haar synthesesememorie voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

“Verzoekster heeft de dubbele nationaliteit en is/was wel degelijk in het bezit van haar Moldavische paspoort. Zij heeft een dubbele nationaliteit, m.n. de Moldavische en de Roemeense. Derhalve is zij vrijgesteld van de vereiste van een visum als EU-onderdaan !

Verzoekster herhaalt dat er geen enkel objectief element wordt aangehaald om te kunnen stellen dat verzoekster de openbare orde zou kunnen schaden. Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat o.m. gewaarborgd wordt in art. 6 van het EVRM. Ook de verwerende partij dient met dit beginsel rekening te houden in het kader van haar beoordelingsbevoegdheid. Alleszins is het niet zo dat deze argumentatie slechts subsidiair of ‘ten overvloede’ zou zijn ingeroepen en dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende zouden ondersteunen.

Verzoekster heeft steeds een officiële inschrijving in Nederland gehad. Bij haar aanhouding tot aan haar vrijlating was verzoekster officieel ingeschreven op het adres (...). Na haar vrijlating uit de gevangenis heeft zij haar officiële verblijfplaats overgebracht naar haar huidige adres in Maastricht.

Voor het overige verwijst verzoekster naar de argumentatie zoals ontwikkeld in het oorspronkelijke verzoekschrift.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“2.2.2 Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder:

- De materiële motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel.*

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk vormt op de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich op het feit dat zij in het bezit zou zijn van een Moldavisch paspoort.

Verweerder laat gelden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk steunt op art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien de verzoekster niet in het bezit is van een geldig identiteitsstuk.

Verweerder merkt op dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen geldig identiteitsdocument kon voorleggen aan de bevoegde diensten.

Terwijl het feit dat verzoekende partij houder zou zijn van een Moldavisch paspoort, nog niet betekent dat verzoekende partij houder zou zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten.

In het bijzonder dient verzoekster, overeenkomstig art. 2 van de Vreemdelingenwet, niet alleen in het bezit te zijn van een geldig paspoort, maar tevens van een visum of een visumverklaring. Terwijl verzoekende partij – die niet aantoont over een biometrisch paspoort te beschikken – niet aanvoert, en a fortiori niet aantoont dat zij van dergelijke plicht zou zijn vrijgesteld.

Verzoekster legt hier op geen enkel ogenblik bewijs van voor, zodat vaststaat dat terecht toepassing werd gemaakt van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bovenstaand argument van verzoekster in strijd is met het feit dat verder in het beroep tot nietigverklaring wordt gesteld dat verzoekster van Roemeense nationaliteit is en Unieburger zou zijn.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat de motivering van het bestreden bevel “de werkelijkheid schendt” terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing, nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eveneens steunt om de (determinerende) overweging dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde (art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet). Als zodanig kan de kritiek van verzoekende partij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Zij beroept zich op het vermoeden van onschuld.

Verweerder laat gelden dat het bestreden bevel onder meer steunt op art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert hierbij dat de verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, aangezien zij van 28.05.2015 tot 17.07.2015 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld, daar waar dergelijk beginsel geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vormt.

Zie in die zin:

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken “ kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag

of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Terwijl het feit dat verzoekende partij nog niet strafrechtelijk veroordeeld werd door de correctionele rechtbank, niet uitsluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich kan steunen op de stukken die hem bekend zijn, en die blijken uit het administratief dossier.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde, daar waar zij onder voorlopige hechtenis werd geplaatst voor drugsfeiten.

Zie naar analogie:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Dientengevolge faalt ook dit onderdeel van het middel in rechte.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing, nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eveneens steunt op de overweging dat verzoekende partij niet in het bezit is de vereiste documenten (art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet). Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het vermoeden van onschuld of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In een derde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat haar geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek. Zij beroept zich op het feit dat zij beschikt over een vast adres in Nederland en daar zou zijn ingeschreven in het kader van een procedure gezinshereniging. Zij stelt dat een vast adres in België niet verplicht is. Zij meent dat Unieburgers zich vrij kunnen vestigen in België. Zij meent dat het inreisverbod niet redelijk is, en haalt nogmaals aan dat zij slechts ‘vermeend’ medeplichtig is aan drugsfeiten.

In zoverre verzoekende partij zich met haar kritiek richt tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, omwille van de aanwezigheid van een risico op onderduiken (art. 74//14, § 3, 1° Vreemdelingenwet), laat verweerder gelden dat verzoekende partij geen afbreuk doet aan deze beslissing.

Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat bovenvermeld risico op onderduiken aanwezig is, aangezien de verzoekster niet beschikt over een officiële verblijfplaats in België.

Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Verzoekster beweert dan wel dat ze over een officiële verblijfplaats in Nederland beschikt (en lijkt aan te geven daar ook over een verblijfsrecht te beschikken), maar geeft zelf aan dat ze die aanvraag pas indiende na haar vrijlating uit de gevangenis.

Bovendien blijkt uit de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt dat verzoekende partij op dat ogenblik geen melding maakte van een band met Nederland.

Deze informatie was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met een voorgehouden officiële verblijfplaats in Nederland, die pas in het kader van onderhavige

procedure wordt aangevoerd, en die ten andere zelfs zou dateren van na het nemen van de bestreden beslissing (cf. “[...] Het feit dat verzoekster vrijwel onmiddellijk na haar vrijlating een aanvraag heeft ingediend om ingeschreven te worden [...]).”

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien kan men zich bezwaarlijk vragen stellen bij het belang van deze kritiek in hoofde van de verzoekster, aangezien de maximaal toe te kennen termijn om het grondgebied te verlaten – met name 30 dagen – reeds verstreken is, zonder dat verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat zij een automatisch recht op vestiging heeft in België, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet ondersteund wordt door juridische argumentatie. Er dient te worden opgemerkt dat geen enkel van de door verzoekende partij aangevoerde rechtregels een automatisch verblijfsrecht met zich meebrengt. Naar geldend recht kan een persoon met een vreemde nationaliteit slechts verblijfsrecht verkrijgen na het succesvol doorlopen van de daarvoor vooropgestelde procedure – quod non in casu.

Voor zover verzoekende partij beweert dat zij officieel in Nederland zou verblijven en zich naar daar zou willen begeven, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissingen dit niet verhinderen – voor zover zij inderdaad beschikt over de nodige documenten om naar Nederland te reizen en zich daar te vestigen. Zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in het bestreden inreisverbod wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod cq. het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd “voor het grondgebied België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. In de mate verzoekende partij beschikt over vereiste identiteitsdocumenten om zich naar Nederland te begeven, zal haar daar de toegang niet worden geweigerd op grond van de inhoud van de bestreden beslissingen.

Terwijl de kritiek van verzoekende partij als zou het bestreden inreisverbod onredelijk zijn, evenmin kan worden aangenomen.

*Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:
(...)*

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris gemotiveerd dat de verzoekende partij van 28.05.2015 tot 17.07.2015 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader. Tot slot werpt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dat er een risico op onderduiken bestaat aangezien de betrokkene geen officiële verblijfplaats in België heeft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert daarbij uitdrukkelijk dat om deze redenen “de termijn van het inreisverbod 3 jaar [is]”. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat dientrent niet werd gemotiveerd.

De gemachtigde heeft zich bijgevolg op de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoekende partij beroepen om het inreisverbod te motiveren. Er werd tevens afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing omtrent de termijn van het inreisverbod.

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Ook dit onderdeel van het middel mist feitelijke en juridische grondslag.

In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissingen een miskennis inhouden van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat de realiteit 'geweld wordt aangedaan', dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen inlichtingen zou hebben gewonnen en dat de beslissingen onredelijk zouden zijn.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij nooit de kans kreeg om informatie bij te brengen, gaat zij immers voorbij aan het feit dat zij werd gehoord. Zij vulde op 02.06.2015 een "questionnaire (prison)" in, waarin zij op afdoende wijze haar persoonlijke situatie uiteenzette.

De kritiek van verzoekende partij als zou zij niet de kans hebben gekregen om stukken bij te brengen en informatie mee te delen, mist dan ook feitelijke grondslag.

Daar waar verzoekende partij op heden voorhoudt dat de bestreden beslissing een onjuiste voorstelling van de werkelijkheid vormt, is deze volledig te wijten aan haar eigen onzorgvuldigheid. Verzoekende partij werd in de mogelijkheid gesteld om haar versie van de feiten mee te delen in de "questionnaire (prison)".

Daarnaast kan de gemachtigde van de Staatssecretaris onmogelijk rekening houden met informatie die hem op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis is gebracht, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd en ten andere zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten én dat haar een inreisverbod van 3 jaar diende te worden opgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert.

De verweerder is de mening toegedaan dat het middel van de verzoekende partij niet ernstig is.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1. Voor zover de verzoekster verwijst naar de argumentatie zoals ontwikkeld in het oorspronkelijke verzoekschrift, is het middel, gelet op hetgeen *supra* onder punt 4.1.2. werd gesteld, onontvankelijk.

4.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

De verzoekster voert aan dat er geen objectief element wordt aangehaald waaruit blijkt dat zij de openbare orde zou kunnen schaden, dat de verwerende partij in het kader van haar beoordelingsbevoegdheid rekening dient te houden met het vermoeden van onschuld, hetgeen een fundamenteel beginsel in het strafrecht is en onder meer gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM. Zij betwist evenwel niet dat zij "(...) *van 28.05.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader*" en dat haar omwille van die reden voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Zij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar op grond van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Het feit dat de verzoekster (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert overigens niet dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388.)

Waar de verzoekster opwerpt dat zij steeds officieel in Nederland werd ingeschreven, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat haar op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3. In zoverre de verzoekster zich zou beroepen op de schending van artikel 6 van het EVRM en het erin vervatte vermoeden van onschuld, wordt er op gewezen dat deze bepaling enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

4.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS

20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN